

UNDELIVERED ISSUES

Please re-address
all undelivered issues
of the **Morning Star** to:-

The Manager,
"Morning Star",
Vaddukodai.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka
under No. Q/JJ29/News/85

Established: 1841: A Christian Weekly : Published Every Friday

Vol. 145 JAFFNA, FRIDAY, 25th OCTOBER, 1985 No. 40 & 41
& 1st November, 1985

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Subscription

Inland: Rs. 50/- per year.

FOR ADVERTISEMENTS

Apply to:
The Manager,
'Morning Star', Vaddukodai.

Prize Day at St. Patricks College

The Annual Prize Day of St. Patricks College, Jaffna came off on the Saturday, 19th of October, 1985. The Most Rev. Dr. B. Deogupillai, the Bishop of Jaffna presided.

The Chief Guest was the Most Rev. Dr. Thomas Savundranayagam, the Bishop of Mannar. The Rector, Father Francis Joseph presented the Annual Report (extracts from which appear elsewhere in these columns.)

Winners in Grade 8 of English Elocution and Individual Singing displayed their respective talents.

Bishop Savundranayagam in his Prize Day Address stressed the importance in the present crisis in the country of sacrificing every thing we cherish to see that Education in the country is not affected. If we fail to give education to a student at the proper time it will be a great tragedy for the child and the country.

In spite of many problems affecting many countries of the world at various times, education in those countries did not suffer.

The Bishop also urged the students to take to heart what the Rector has stressed in his Report. Education is meant to make a child think for himself. The herd mentality is a great sore in the life of a nation. Our religious and cultural backgrounds should add weight to what education in our country should impart—the ability for a student to stand on his own feet, and not be swayed by all kinds of opinions.

Bishop Savundranayagam also distributed the prizes. Head Prefect, S. W. Kingsley proposed the Vote of Thanks which was seconded by Dr. S. P. E. Inuasi-thamby J. P.

The singing of the Papal Anthem concluded the proceedings.

Examination Success

Jeevaranee Shantini Navaratnam has passed the final MBBS Examination of the Madras University as a student from Christian Medical College, Vellore. The Convocation took place on the 14th of October, 1985.

Shantini is a member of the Manipay Church and an Old Girl of Uduvil. While in school she was an all rounder specialising in Dance, Music, Speech and Drama. She holds the LTCL (Performer) Certificate in Pianoforte of the Trinity College of Music (London).

She is the daughter of Dr. Joseph Navaratnam and Mrs. Navaratnam of Manipay.

University Don on Ethnic Crisis in Sri Lanka

[Excerpts from Prof. K. Sivathamby's Address at the Jaffna College Prize Giving, 1985.]

The ethnic crisis that this country is facing is the worst of the crisis that has confronted it in its recent history. This has been precipitated by groups of young Tamils, who, as Silan Kadirgamar said in reference to the first youth movement, believe "that their elders had failed and that the key to the future (is) in their hands.

The current movement is second only in a chronological sense. It has certain aspects which distinguish it sharply from the first one—in the ideologies these youths are exposed in the methods they have adopted and in the regional and the international impact this movement has created.

The dialects of the crisis is seen in what these youth do in relation to the state forces.

There has been a constant extension of the "theatres" of war, and it has become essential for another country in the region to involve itself to contain the crisis, and if possible, to solve the problem.

As I had referred to in another place, "what had started as a problem of the language of the government

gazette, of attacks on "suruttu kades" and "tosai kades", and of the media of instruction and of marks to enter the University, has now become a problem of geo-politics".

Today the struggle has metamorphised itself into what is called a "liberation struggle".

The struggle is seen and is being felt at two levels. At one level, and that is the level at which international and regional concern has been expressed, it is one of defining the relationship of the Sri Lankan Tamils, with the Sinhalese in the power-structure of the country.

That is politics and that area is governed by laws and enactments. Let us not go into it.

But at another level, this is a problem which has everything to do with the working of our own society, its structuring, its orientations, and the changes in those.

Let us not mistake it, we are witnessing events and manifestations which indicate a change in the traditional pattern of our social organization.

(Continued on page 8)

North Ceylon Medical College

Eighty students have been admitted to the College and a three month Orientation Course inaugurated on Wednesday (23-10-85) by Dr. T. Gengatheron, the Chairman of the Governing Board.

In his address, Dr. Gengatheron impressed on the first batch of students who have been admitted to the North Ceylon Private Medical College for the M.B.B.S. Course, that the success of the new institution depends on the efforts which the students themselves put in, to make this pioneering effort a success. It is not only hard work but also discipline among students is necessary if the enterprise is to succeed. It is also the duty of the Jaffna public to come forward to help needy students who are unable to pursue the course because of financial embarrassments.

Dr. J. T. Xavier, Consultant Surgeon, Jaffna Government Hospital addressed the students on the rules and regulations they should follow to make the course a success and on the general approach they should have towards medical studies.

Dr. J. V. Philips gave the welcome address. The members of the Managing Board, Doctor (Mrs.) Vamadevan, Dr. N. Naga-

Wedding

Sabaratham — Brodie

The wedding took place at St. Thersa Church, Edmonton, Alberta, Canada on Friday, 5th of July, 1985 of Shanthikumar Sabaratham son of Mr. and Mrs. C. Sabaratham formerly of the Co-operative Department of 304, Kandy Road, Jaffna and Shamaleni Brodie, daughter of Mr. A. M. Brodie, till recently of the Staff of Jaffna College, Vaddukodai and Mrs. A. M. Brodie. The bride and groom are both grand-children of the late Mr. A. M. Brodie, formerly of Jaffna College and of Mrs. Brodie.

A Tamil Choir, trained by the bride was in attendance at the Church Service which was followed by a Reception at the Melbourne Community Hall, Edmonton.

The bride was also on the Staff of Jaffna College till she left for Canada and was organist at the Cathedral Church, Vaddukodai.

nather, Dr. N. Vamadevan also addressed the students.

The teaching hospital for the New Medical College will be, we learn, the Moolai Hospital which will be upgraded to meet the requirements of the students.

Higher Education Scholarship

C. Dilkumar has been awarded a Cultural Scholarship by the Indian Government through the Ministry of Higher Education (Sri Lanka).

He has gained admission to the Karnataka Regional Engineering College and is reading for the B.Sc. Degree in Engineering.

He is the younger son of Mr. K. V. Chelliah, Chief Clerk, Police Office, Jaffna and of Mrs. R. R. Chelliah of the Tutorial Staff of Uduvil Girls' College.

Dilkumar is a member of the Uduvil Church and is an Old Boy St. John's College, Jaffna where he excelled in his studies and also participated actively in sports and social activities.

In Lighter Vein

Some Reflections on E. Stanley Jones

(The Rev. Blaise Levai)

The first time I met him was at Vorhees College, Vellore, South India. He was to stay in my quarters (since I was a bachelor) during the week he was scheduled to speak at the college.

Because many of the towns people mostly Hindus thronged into the auditorium his talks for the next four days had to be held in the cool of the evening on the dry banks of Katpadi—about four miles from the College.

E. Stanley Jones always had an interpreter. The College Tamil pundit, Aaron Christian, assigned to translate got tangled up in his folksy introduction.

"I am tickled to death to be here" began E. Stanley Jones straightening his shoulders back as he customarily did looking over his audience.

The translator cupped his hand and whispered to Dr. Jones "Would you please repeat that, Sir?" Jones smiled and repeated "I am tickled to death to be here".

The translator shrugged his shoulders and said in Tamil "Dr. Jones is so delighted to be here that he has developed a serious itch and consequently scratched himself to death".

Achievements in Sports

N. S. Devapirian (16 years) of Peto House St. John's College, Jaffna won the Championship, best performance Cups for breaking the records for Long Jump (19' - 3 1/2") and Triple Jump (39' - 10 1/2") and also emerged Senior Pentathlon Athletics Champion this year too. He was awarded the Athletics Colours. He is the second son of Mr. S. Satkunasingham Assistant Engineer and Mrs. Loji Satkunasingham of Chavakachcheri, Parish.

Some Thoughts

on

"International Language Day" at Uduvil

Uduvil Girls' College came before the footlights on Monday, 28-10-85 when a two-hour programme, exhibiting various 'skills' in the use of the English Language was worked out in the School Hall at 9.30 a.m. by the students of the Department of Further Education at Uduvil.

According to the Report of the Directress of the Department Miss R. J. Mann, there are 750 pupils on the roll, "young men, ladies and children enrolled for the various courses".

The Chief Guest at the Function was Mr. K. Nesiiah, Professor Emeritus. The Prizes for the Language Day Competitions and Examination Performances, were distributed by Miss L. R. Navaratnasingam, retired Education Officer and Mr. Thiruchitampalam, representing the Sponsors of the Language Day Programme, Shabra Unico Finance Ltd.

The Concert

It was on the whole a delightful programme, with the students taking part very enthusiastically in the various 'skills' they presented to an audience, mostly of parents and those interested in the English programme in our Schools.

Outstanding of course, among the items was the "One Man Theatre" by Romola Rajendrasingam, exhibiting dramatic technique of a high order in presenting Shakespeare's character, Lady Macbeth, on the stage as she struggles with the "thick coming fancies that keeps her from rest" after the murder of Duncan.

Romola's modulation of her voice to suit Lady Macbeth's emotions [as when she says "all the perfumes of Arabia cannot sweeten this little hand"] and the manner in which she sustains the modulation to suit various such emotional outbursts, belongs to the realm of high dramatic technique.

The single burning candle which she brings in, adds symbolism to the narrative and the parting words to the Doctor expressed in ironic monosyllables, give the necessary poignancy to the scene. Performances such as these are rare on a Jaffna Stage.

Other presentations which we would like to single out are the individual performance of "Good Little Girl", by Roshelle Thanabalasingam and the Group Action Songs "Step in time", and the "Song of the Sparrows".

"The Book Fairy's Message", would have been more delightful, had the item been cut down to size. It was also perhaps not necessary to bring into this item a trained 'artist' as Romola to declaim the "Seven Ages of Man".

When a student does extremely well in her individual performance (in the rehearsals),

it is better that she be not included in a group item. Either she outshines the rest or brings her down a peg or two to "accommodate" herself to the group.

It was certainly heartening to see so many children on the stage and so many who are qualified to make the grade in "Spoken English" at Uduvil.

Recent news reports say that the luxury liner "Titanic" which sailed into history's worst sea disaster has now been discovered. Efforts are being made, we learn to salvage the wreck either next year or in 1987.

Credit should be given to Uduvil Girls' College and other institutions in Jaffna who are making a concerted attempt to salvage the "wreck" of Spoken English. Uduvil appears to have already succeeded in the task. We do find the "wreck", standing upright and nearly in tact.

On the Chief Guest's Address

The Address of Mr. Nesiiah, the Chief Guest will we hope appear in our columns at a later date. Mr. Nesiiah's comments on the contribution of the early missionaries in imparting literacy and functional literacy in this country and his comments on the role played by the English Language in opening a window to other religions and cultures and to the world of technology, deserve to go on record, because of the depths of thought contained in what other speakers treat on the surface.

Mr. Nesiiah also said that during his University student days in India, he had learnt Buddhism and Hinduism and delved into the civilisation and culture of other lands as China through English books.

On one matter however we do not agree with him. He has suggested that next year Uduvil includes in its International Language Day Programme, some "exhibits" in the display of skills in Tamil Language too.

English Days are primarily meant to "salvage", as we have said earlier what has long been safely buried. The Tamil Language has not suffered a similar fate. A "Tamil Day" is set apart, we believe, in our schools to keep our language in good form and preserve its pristine glory.

Mr. Nesiiah, as one of the Pioneers in the introduction of the Mother Tongue medium perhaps, even now will not admit that the parlous state to which English was relegated in our schools was the direct result of a swing of the pendulum caused by extremists who wanted to enthrone the national language at any cost, under the excuse of giving the Mother Tongue its due prominence.

We should not in our view make the mistake again of over-

Winning Over Those We Differ From

by J. K. K. Retnanandam

(Continued from our last issue)

Let it not be misconstrued that a harking back to past incidents as appearing below is a subtle attempt to throw mud. It certainly is not. Such look back is essential for the success of the process of rectifying wrongs of commissions and omissions. Beneficial results will also certainly follow the dissemination of information lying unknown or suppressed or distorted, especially of the good that the different communities have done for the common weal. For instance consider how the envied services rendered by the Tamils through the public, private and professional sectors have been made to appear as exploitative acts detrimental to other communities, unmindful of certain facts. The present generation is not aware that the Tamils were the pioneers, who along with the British, cleared snake and elephant infested jungles, camping out on survey projects, opened out the large estates up-country, roads and railways, post and telegraph services, hospitals and dispensaries etc., and repaired broken down irrigation tanks — tanks which have today become the pride of Sinhala Sentiment. This was at a time when most of the country was Malaria-ridden with not even clean drinking water, leave alone other basic amenities, and when such uncongenial places were shunned by all who could find other means of subsistence. But the Tamil man had no alternative — no estates or plantations to support him — his heritage was only an inhospitable arid land to do some small farming under trying conditions. He, nevertheless persevered in his fields and also seized the opportunities in the public and private services, believing them, as well as now, that such posts were open to all citizens alike on an equal footing. While thus serving, he risked the dangers of Malaria, Typhoid and Dysentery etc. Under arduous conditions, living miles away from kith and kin or civilisation, with family comforts also denied. This was the beginning of the Jaffna man's attitude towards education as an investment — cynically described as a British favour to the 'docile' Tamils in their divide and rule policy. The fact is that the Britisher provided educational facilities through Missionaries, wherever there was a demand and such demand came mostly from the Tamils, which trend the Britishers encouraged so as to man their colonial administrations in neighbouring colonies like Burma and the then Federated Malay States, comprising the present Singapore and Malasia. This accounts playing the importance of the mother-tongue. Already a generation has been sacrificed on this altar.

C. E. R.

for sizable Tamil presence in pockets even today in these countries, as it is also in the Metropolitan city of Colombo. This feature of educated Tamils emigrating to areas beyond their places of birth continues even today, their destinations having now windened to the whole world.

Then again, had the Sinhalese masses heard of the outstanding contributions of Ananda Coomaraswamy, Sir P. Ramanathan and others, they would not have been so easily swayed by the adverse propaganda of recent years. Many have not heard of the former's contribution in unveiling to the world the hidden treasures of art and architecture of the ancient Sinhalese — a heritage to be indeed proud of. Even Tamils of the present generation have not heard of the sacrificial services of Sir P. Ramanathan in braving the then submarine infested seas to sail to Whitehall to intervene on behalf of the harassed and hunted Sinhalese in the aftermath of the Sinhala/Muslim riots of 1915.

Moreover, it is also regrettable that very few Sinhalese give the due recognition to the upcountry Tamils for their invaluable contribution in opening and developing the tea and rubber estates which yield the highest revenue to Government in spite of the step-motherly treatment they have received whether it be in housing or wages.

(to be continued)

What Others Think

Over the years, in the stress of the unfolding tragedy which has engulfed and continues to engulf the Tamil people, individuals have changed their political and moral positions, as well as their addresses, have climbed on and jumped off, this or that band wagon, have trimmed their sails or bent to the wind as tactics or strategy have dictated, whether in the desire to save their skins or earn a living; have both seized the main chance of self-advancement in the midst of holocaust, and fled their posts when their abilities and energies were needed. It is all as must be expected.

But it is a different matter that Tamil should punish Tamil for differences of opinion for errors of judgement, for frailties of spirit, should kill for this political live or against another; should in the general crucifixion of a people, crucify his own brother.

A 'unity' or 'correctness' thus achieved is no more than a thin scat over a deep and festering wound, bringing comfort only to the culture who stands in the tree waiting for his pickings when Cain kills Abel or Issac slays Jacob.

— David Selbourne
[in "Tamil Times" (Lond.)
Vol. IV No. 11]

உதயதாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

தமிழ்தவ வார இதழ். [வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது. "நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும்; பாவம் எந்தக் குலத்துக்கும் இழிவாம்"]

மலர் 145] 25-10-1985, 1-11-1985 [இடம் 40, 41

நம்பிக்கையின் சுடர்!

பேரர் முடிந்து விட்டது. ஆன் திரிபர நாட்டிலுள்ள அந்த நகரின் பிரமாண்டமான கட்டிடம் கன், மருத்துவசாலைகள், கோயில்கள் அனைத்துமே நொறுங்கிக் கிடந்தன. விஞ்ஞான அறிவைக் கொண்டு ஆண்டுகளாகப் பரவல் வளவே முயற்சி செய்து, மக்களின் வசதிக்காக உருவாக்கப்பட்டிருந்தவைகளை அனைத்தும், அதே விஞ்ஞான அறிவைக் கொண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட குண்டுகளினால், கண் இமைக்கும் நேரத்தில் அழிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன.

இந்த கோரக் காட்சிகளைக் கண்டு மனம் சோர்ந்தவராய் நடந்து கொண்டிருந்தார் அந்தப் பத்திரிகை நிருபர். "ஒரு சில ஆரம்பிக் தலைவர்களின் கயநலத்தால் உலகத்தில் இவ்வளவு பெரிய கொடுமை நேரிந்த விட்டதே. ஆண்டவா, ஏன் இப்படி நேரிந்தது? இந்தக் கொடுமையி லிருந்து உலகம் எப்படி மீள்ப் போகிறது?" என்று புலம்பியது அவர் மனம்.

திடீரென்று மனம் பெய்தது. பக்கத்திலிருந்து எட்டிடத்தக்குள் அவர் ஓதுகிறார். அது ஒரு சிறு கோயில். எப்படியோ நண்பர மல் இருப்பதற்கு உடனே சென்று அமர்ந்தார். சிறு நேரத்தில் மாரேர உடனே வரும் சத்தம் கேட்டதும், திரும்பினார். ஒரு முதியவர், ஏழ்மைக் கோவத்தில் மெகின் மெகின் பரபரத்தியுடன் நடந்து, உடனே வந்து கொண்டிருந்தார். கோவிலுக்குள் போதிய வெளிச்சம் இல்லாமையால், அவர் அருகில் வந்த பின்பு தான், அவர் கையில் ஆற வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு குழந்தையை தூக்கி வருவதை அந்த நிருபர் கவனித்தார்.

வந்தவர், பவிட்டத்தின் அருகில் சென்று, அந்தக் குழந்தையை மெதுவாக இறக்கி கீழே வைத்து, கணமொக அதன் கைகளையும் கால்களையும் தாங்கி, அருகில் இருந்த மரச் சட்டக் கைப் பிடித்துக் கொண்டு, முழங்காலுறை உதவி செய்தார். அப்பொழுதுதான் அந்தக் குழந்தை கைகால்களைச் சரிபாட உபயோகிக்க முடியாதபடி ஊனமடைந்தவன் என்பது அந்த நிருபருக்குப் புரிந்தது. முதியவர் அந்தக் குழந்தையின் அருகில் முழங்காலுறை தலை வணங்கி செபித்தார்.

சில நிமிடம் கழிந்ததும் கரணிக்கைப் பெட்டியில் ஒரு நாணயம் விழும் ஒசை கேட்டது. பின்பு அந்தப் பெரிவவர் ஒரு மெழுகு வரித்தியைக் கொடுத்தி அந்தக் குழந்தையின் கையில் கொடுத்தது. அதை பவிட்டத்தின் நடுவில் வைக்க உதவி செய்தார். அந்த மெழுகு வரித்தியின் ஒளியில் அந்தக் குழந்தையின் முகத்தில் திரும்பியும் மகிழ்ச்சியும்

படர்வதை அந்த நிருபர் கண்டார். முதியவர் அந்தக் குழந்தையை மென்மையாக தூக்கிக் கொண்டு வெளியில் நடந்த பொழுது, அந்த நிருபரும் அவர் களைப் பிடி தொடர்ந்தார்.

உருளைக் கொடுத்திருந்த மரவண்டியில் அந்தக் குழந்தையை வைத்து, குனிந்து குப்பாதுகாப்பாக ஒரு சாக்கை வைத்து அதை கால்களை முடிவிட்டு, நிமிர்ந்தார் அந்தப் பெரிவவர். அவர் முகத்தை உற்று நோக்கிய நிருபருக்கு, அவர் ஒரு காலம் உயர்ந்த பதவியில் இருந்திருக்க வேண்டும் எனத் தெனி வராத் தெரிந்தது.

அவரிடம் பேச வேண்டும் என்ற ஆவலில், 'மிகவும் குனி ராக இருக்கிறது, இங்கையா?' என்று கேட்டார் நிருபர். 'ஆமாம், போன வருடமும் இதைவிட அதிகக் குனிவாக இருந்தது' என்றார் முதியவர். அதற்கு மேலே, 'என்ன பேசுவ தென்று யோசித்தபடியே அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தார் நிருபர். 'பேரிக் கொடிய விளவா இது?' என்ற வார்த்தைகளை அவரை வறியாமலே வெளிவந்தன.

'ஆம், அதே குண்டுக்கு இப் பிள்ளையின் பெற்றோர் பவிரகி விட்டனர்' என்று பதிலளித்தார் பெரிவவர். 'இங்கு அடிக்கடி வரு வீர்களா?' என்று தயக்கியபடி கேட்டார் நிருபர். 'ஆம், இப்படியான அழிவு நடந்து விட்ட தற்காக நாங்கள் எடவுமேல் பழிவைப் போடவில்லை. இந்த அமைதியான குழந்தையில் தனி கையாக்க எடவுவிடம் செபிப்ப தற்காக நாங்கள் தினமும் வந்து கொண்டு இருக்கிறோம்' என்று கூறி விட்டு அந்த முதியவர் வண்டி வைத் தவிவிக்கொண்டு நடந்தார்.

ஆச்சரியமடைந்தவராய் நின்று அந்த நிருபர். அவர்களுக்கு தன்னுடைய உதவியைச் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆவல் அவருக்கு ஏற்பட்டது. குனிந்துகாத்திரன் போட்டிருக்கும் கோட்டைக்கட கொடுத்தவிட விரும்பினார். ஆனால் செய்கிறபரமல் அவர்களைப் பார்த்தபடியே நின்று கொண்டிருந்தார். ஏனெனில், அவர் கொடுப்பதை அந்த முதியவர் மறுத்துவிடுவார் என்பது அவருக்கு நிச்சயமாய் விளங்கி யது. ஆனால், எவ்வாறாயினும் இழந்தவிட்ட அந்த ஏழைப் பெரிவவர்தான், இந்த நிருபருக்கு ஒன்றை கொடுத்தவிட்டுச் சென்றார். அதுதான், ஆம் முதியவரில் காணப்பட்ட நம்பிக்கையின் சுடர். இதுவே குழம்பியிருந்த அந்த நிருபரின் மனதுக்கு மருந்தாக அமைந்தது.

"உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத் திரங்கள் உண்டு ஆனால் மிடன் கொள்ளுங்கள்; நாளை உலகத்தை வென்று விட்டேன்"

— (யோ, 16; 33)

செய்திகள் ஜி. நா. மாசைக் கூட்டத்தில் அன்னை திரோ அம்மையார்

ராஜீவ் காந்தியின்

கடவுள் நம்பிக்கை

சமீபத்தில் ஸ்டைல் பத்திரிகை ஒன்றுக்கு அளித்த பேட்டியில், தனக்குக் குறிப்பிட்ட கடவுள் மீது நம்பிக்கை கிடையாது, குறிப்பிட்ட கடவுள் மீது நம்பிக்கை இல்லாவிடினும், தான்கு கடவுளை வணங்க மறுப்பவனும் அகில, எடவுளை வணங்கும்போது எந்த ஒரு மதப்பற்றுடனும் பிரரரித்தனை செய்வதில்லை.

ஜவகர்லால் நேரு மதவேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர். ராஜீவின் தந்தை பரரிசி மதத்தைச் சார்ந்தவர். இந்திரா சாந்தி மதச் சார்பற்ற இந்து வாக வாழ்ந்தார். ராஜீவின் மனைவி சோனியா கிறிஸ்தவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்.

உடல் வலியைப் போக்கும் ஆடைகள்!

சீனாவில், உடல் வலியைப் போக்கத் தக்கதான ஆடைகளை, ஆடை தயாரிப்பாளர்கள் விளையில் தயாரிக்க ஒழுங்கு செய்து வருகின்றனர். வழக்கமாக தைக்கப்படும் ஆடைகளின் சில இடங்களில் மருந்துகள் வைத்துத் தைக்கப்படுமாறு.

தோள் புறம், வயிறு, இடை, நெஞ்சு, முழங்கால் ஆகிய பகுதிகளைத் தொடும் ஆடையின் பகுதிகளில் இம் மருந்துகள் வைத்துத் தைக்கப்படுமாறு. இவ்வாறான அணிந்த கொண்டால், குளிர், மற்றும் வலிகள் அன்றே விடுமாறு.

உலகிலேயே மிகப் பெரிய கடை!

லண்டனில் உள்ள 'ஹே ரோட்ஸ்' என்ற கடைதான், உலகிலேயே மிகப் பெரிய கடைவாகும். தொடக்கத்தில் இது ஒரு சிறு பசைக்குக் கடைவாக இருந்தது. 133 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நிறுவப்பட்ட இக்கடை, இன்று 16 ஏக்கர் பரப்பளவுள்ள வீரிவான பெருங்கடைவாக விளங்குகிறது.

இக்கடையில் 11 வாகசல்களும் 215 விற்பனை பிரிவுகளும் உள்ளன. இங்கு ஐயாயிரம் பேர் நிரந்தர ஊழியர்களைப் பணிபுரறுகின்றனர். விசேட பண்டுகளை நாட்களில் மேலும் 1000 தற்காலிக ஊழியர் நியமிக்கப்படுகின்றனர். இக்கடையில் நான்கோறும் ஏறக்குறைய 30,000 வரடிக் கையாளர்கள் வந்து போகின்றனர். அவ்வரும் வரங்கத் தக்க மூன்றயில், ஒரு ரூபாய் விலக்து வட்சம் ரூபாய் வரை வரண விலகைகளை சமரண்களும் இங்கு விற்பனைக்கு இருக்கின்றன.

இக்கடையின் வரடிக் கையாளரில் இங்கிலாந்து மகரரணியும் ஒருவராம், பல வெளிநாடுகளில் இருந்தும் வரடிக் கையாளர்கள் டெலிபோன் மூலம் பொருட்களை கொள்வனவு செய்கின்றனர். அவர்கள் வரங்கிய பொருட்களை விமரணம் மூலம் அனுப்பப்படுகிறது. இக்கடைக்கு ஒரு ஆண்டிற்கு 300 கோடி ரூபாய் வரபமாகக் கிடைக்கிறதாம்.

கிறிஸ்தவ குடும்ப விழா

யாழ். மறை மாவட்டத்தின் கிறிஸ்தவ குடும்ப விழா, 19-10-85 இல், நவாவி திருச்சபை ஆலயத்தில், சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. யாழ். மறை மாவட்ட மகனீர் ஒன்றியத்தினால் இவ்விழா ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அன்று கலை 9,00 மணிக்கு, அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து, மாணிப்பரய் இத்

சமீபத்தில் நடைபெற்ற ஐக்கிய நாடுகள் நிறுவனத்தின் 40 ஆம் ஆண்டு நிறைவு வைபவத்தில், அன்னை திரோசா அம்மையார் வந்து கொண்டார். ஜி. நா. செயல்திரர் அம்மையாரை வரவேற்றுப் பேசுகையில், "சில நாட்களுக்கு முன்னர் உலகின் சக்தி வரய்ந்த மனிதரான அமெரிக்க ஜனாதிபதி ரெகூல்ட் ரோசின் உரைகைக் கேட்டோம். இன்று, உலகின் சக்தி வரய்ந்த பெண்மணியின் உரைகைக் கேட்கும் வரய்ப்பைப் பெற்றுள்ளோம்" என்று கூறிவரவேற்றார்.

அம்மையார் தமது உரையில், 'அகிலமும் மட்டுமே, உலகில் சமாதானத்தை அடைய முடியும்; ஒவ்வொரு உயிரிதும் நாம் அன்பு காட்ட வேண்டும். இன்று நான் விதி களில், பசியாலும், கொடிய நோய்களாலும் பிடிக்கப்பட்ட மக்களைப் பராமரித்து வருகின்றேன், இதன் மூலம் பெரும் ஆன்ம மகிழ்வை அனுபவிக்கிறேன். அன்பைச் செலுத்துவதன் மூலமே நாம் பிரரிடமிருந்து அன்பைப் பெறலாம்' என்று கூறினார்.

அன்னை அவர்களின் உரையை உன்னிப்பாகக் கேட்ட ஜி. நா. சபை உறுப்பினர், அவரது உரை நிறைவடைந்ததும், எழுந்த நின்று கரகோஷம் செய்து, தம்கண் மகிழ்ச்சிகளைத் தெரிவித்தனர்.

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

உலகத்திலேயே குளிர் மிகுதியான அண்டார்டிக் காவிக், ஹோர் பஸ் என்ற எரிமலை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மலையின் வெளிப்புறத்தில் ஐஸ் கட்டிகள் காணப்பட்டாலும், உட்புறத்தே கடுமையான வெப்பம் உள்ளது. 1982 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 8 ஆம் நாள் மட்டுமே இந்தப் பகுதியில் 650 சிறு சிறு நில நடுக்கங்கள் ஏற்பட்டன, இதன் மேற்பரப்பில் 100 மீட்டர் அகலமுள்ள எரிமலும் புரி காணப்படுகிறது. உலகத்தில் உள்ள இரண்டே இரண்டு எரி மலும் புரி எரிமலை இது ஒன்றும்!

துக் கெல்லாயின் முன் கூடி, பாடல்கள் பசுடிக்கொண்டு பவனியாக நவரவி ஆலயத்தை வந்து சேர்ந்தனர். மணிரா ஒன்றியத்தின் தலைவர் டாக்டர் (திருமதி) சந்திரா அம்பலவாணர் அவர்களின் தலைமையில் இப்பவனி நடைபெற்றது.

ஆலயத்தில், திருமதி தெல்மரமேதர் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றதும் வழிபாடு நடத்தப்பட்டது. திருமதி ப. கந்தசாயி (நவரவி) திருமதி ஜெ. சின்னத்தாரை (மாணிப்பாடி) ஆகியோர் கிறிப்புச் சொற்பொழிவு ஆற்றினர். கிறிப்புப் பாடல்கள் பாடப்பட்டன. இவ்வழிபாட்டில் ஆண்களும், வாலிபர்களும், பிள்ளைகளும் வந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன்பின் அனைவருக்கும் தேநீர் விருந்து அளிக்கப்பட்டது. நவரவித் திருச்சபையின் 125 ஆம் ஆண்டு நிறைவு கொண்டிப்பு, நவரவியில் இதுவரை நடத்தப்பட்ட வேறு பல கிறிப்பு நிகழ்ச்சிகளில் இவ்விழாவும் ஒன்றாகும்.

படமும் பாடமும்

"பிரம்மபைக் கையாளாதவன் தன் மகளைப் பகைக்கிருக்கிறான்" என்ற சாஸ்திரமொன்று உலகமெங்கும் மொழிபெயர் ஆசிரியர் தானியேல் மறக்கவில்லை. வழக்கம்போல தான் வேலை செய்யும் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போனார் அன்று முதல் மணி நேரத்தில் அவருக்கு ஏழாவது வகுப்பில் பாடம் இருந்தது! மணி அடித்தவுடன் வகுப்புக்குப் போனார்.

"நேற்று செய்தகொண்டிருவரச்சொன்ன பத்துக் கணக்குகளைச் செய்யாதவர்கள் நின்றுவிட்டார்கள்!" ஆசிரியர் குரலில் எழும்பியிருந்தது. அவருடைய கைப் பிரம்பினை அடித்துப் பந்த மரணவரிகளைப் பந்தகொண்டே ஒவ்வொருவராக எழுந்தனர். படிப்படியாக வகுப்பில் முக்கால் பங்கு மாணவராவது நின்றிருப்பாரென்று ஆசிரியருக்கு என்ருமிகிலாத சேர்ப்பும் வந்தது. அவரை அறிபாரமலே அவருடைய கைப் பிரம்பை எடுத்து வழக்கம்போல எல்லா மாணவர்களும் கைகளை நீட்டினார். தம் ஆத்திரம் தீர மாணவர்களை அடித்தார், அவருடைய கையின் வலித்தது. பின்பு கைக்குப் புத்தி வந்தது என்று கைக்குகளை எழுப்புகையில் போட்டார். ஒரு கணக்கைப் போட்டு முடித்ததும் திரும்பிப் பார்த்தார். அடிவாங்கிய மாணவர்களின் பெரும்பாலானர் எழுந்தாமல் நின்றிருந்தனர்.

கையிலிருந்து புத்தி வந்ததை மெக்சிகோவில் விளக்கிட்டு நேரே முதலிடம் போனார்.

"டேய் மூத்து! ஏன் கணக்கை எழுதவில்லை! போட்ட கணக்கை எழுதக்கூட வேண்டாமல் இருக்கிறாயா? அவர் குரலில் எழும்பிய சிறிதும் குறைபாடில்லை.

"பெரு பிடித்த எழுத முடியவில்லை சார்." முத்து தன் கைகளை அவிட்டம் நீட்டியவரே பதில் சொன்னார். அவன் கைகளில் நீர் வழிந்தது. ஆசிரியர் அவன் கைகளைப் பார்த்தார். அவன் கைகள் சிவந்து, வீங்கியிருந்தன. அதற்கு மேல் அவர் அவன் இடம் ஒன்றும் போகவில்லை.

"டேய் ராஜன் நீ ஏன் எழுதவில்லை! ராஜனைப் பார்த்துக் கேட்டார். அவனே அழுத கொண்டிருந்ததால் பேச முடியாமல் கையை மகிழும் நீட்டி அவன் இடம் காட்டினார். அவன் கையும் சிவந்து வீங்கி இருந்தது. ஆசிரியர் நின்றிருந்து ஒவ்வொரு கையையும் பார்த்தார். அவர் கைகளையும் எவனித்தார். எவ்வாறு கைகளையும் வீங்கிச் சிவத்திருந்தன. எவ்வாறு மாணவர்களின் கைகளிலும் கண்ணீர் வழிந்தது.

அடுத்த நிமிஷம் கையில் இருந்த பிரம்பு வகுப்புக்கு வெளியில் பந்தமது. அவரால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. அவர் நிமிர்ந்து எழ ரேசுவரிக் காட்டியிருந்த படத்தைப் பார்த்தார், அதிக வேகநாதர் தம்முடைய கைகளை விளித்தவாறு தம் பட்ட சரவங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார் அவர் அதையே சிந்து நேரம் எவனித்ததுக் கொண்டிருந்தார்.

ஆசிரியருடைய கைகளைக் கண்ணீர் மறைத்தது. அவருடைய கண்ணீரை மாணவர்கள் எவனித்த தவறவில்லை. அதற்கு மேல் அவரால் ஒரு வேலையும் செய்ய முடியவில்லை.

மறு நாளும் முதல் மணி நேரத்தில் அவர் வகுப்பிற்குள் காணப்பட்டார். இப்போது அவரு

டைய கையில் முடிபு இருந்ததை விடப் பெரிய பிரம்பு இருந்தது. மாணவர்கள் முகத்தில் விடப் போடு படமும் காணப்பட்டது. 'இனி பிரம்மபைத் தொடுவதில்லை' என்ற தூக்கி எறிந்தார். இன்று அதை விடப் பெரிய பிரம்பு எடுத்து வந்திருக்கிறாரா? மாணவர்கள் வரையத் திறவாமலே ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்ப்பதன் மூலம் மெனமமாகக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

'விட்டுக் கணக்குப் போடாதவர்களெல்லாம் நின்றுவிட்டார்கள்'. நேற்று இருந்த எழும்பு இன்று இல்லை, முகத்தில் ஒரு கை கை அமைதி நிலவியது, முத்திய நாய் அடி வரங்கியும், அடி வரங்கியதைப் பார்த்தும் இன்னும் பத்தப்பெர் நின்றிருந்தனர். 'எவ்வாறும் இங்கே மெக்சிகோ வந்து நின்றுவிட்டார்கள்' ஆசிரியரின் கட்டிக் கொடுத்த கிழவனின் மெக்சிகோ மூலம் வரிசைபாடு வந்து நின்றனர். முதலில் நின்ற சேரமுனைப் பார்த்தார். அவன் கைகள் நடுங்கின. 'சேரமு இத்தப் பிரம்பைக் கையில் எடு! ஆசிரியர் சொன்னவுடன் சாரணம் புரியாமல் கையில் எடுத்தான், அவன் இடம் ஆசிரியர் தன் கையை நீட்டி சேரமு நீ கைகளை அடி உகைத்திருந்ததை என்னுடைய குற்றம். என்னை அடி' என்று. நெருப்பைத் தொட்டவன் போல பிரம்பைக் கீழே போட்டுவிட்டான். அந்தப் பிரம்பை எடுத்து ஒவ்வொருவரிடம் நீட்டினார், விஷயம் புரிந்த மாணவர்கள், 'என்னை நீங்கள் அடியுங்கள் சார், ஆனால் நான் கை அடிக்காமல் போய்' என்று மறுத்த விட்டனர். எந்த மாணவன் ஆசிரியரை அடிப்பாரா? இவ்வளவு பெரிய தண்டனையை மாணவர்களின் தாண்டி முடியவில்லை.

ஆசிரியர் தமது வலக்கையில் பிரம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு தம்மைத் தாமே அடிக்கத் தொடங்கினார். 'இது சேரமு அடி, இது கத்திரம் அடி.....' என்று ஒவ்வொரு மாணவனுடைய பெயரையும் சொல்லி அடித்தார். அடுத்த நிமிஷம் புகளீர் சொல்வம். 'இது புகளீர் சொல்வம்.....' என்று சொல்லி முடிக்கு முன் புகளீர் சொல்வம் ஆசிரியர் கையைக் காட்டியவரால் பிடித்துக்கொண்டார் அவனுக்கும் ஆசிரியருக்கும் ஒரு சிறு போராட்டமே நடந்தது. கடைகிவரை அவன் ஆசிரியருடைய கையை விடவே இல்லை, புகளீர் சொல்வத்தின் கண்ணீர் ஆசிரியரின் வேட்டியை நனைத்தது. அடுத்த நிமிஷம் எவங்கிய இருவர் கைகளும் சந்திந்தன, மறி மாணவர்களின் கைகளும் எவங்கின, ஆசிரியர் சொன்ன பின்பு எல்லாரும் இடத்திற்குப் போய்விட்டனர். அன்று அவர் எவ்வாறு வேலைகளையும் நன்கு செய்தார்.

அடுத்த நாள் காலை ஆசிரியர் அதே பிரம்போடு வகுப்பில் நுழைந்தார். மெக்சிகோ பக்கம் திரும்பியபடி, 'கணக்குப் போடாதவர்களெல்லாம் நின்றுவிட்டார்கள்' என்று சொல்லி நாதராவியில் உட்காரிந்து நிமிர்ந்து பார்த்தார். எல்லா மாணவர்களும் உட்காரித்திருந்தனர்.

ஆசிரியர் எதிரே இருந்த ஆண்டவர் படத்தைப் பார்த்த படி கட்டிவந்து நின்றிருந்தார். இப்போதும் அவர் கைகளைக் கண்ணீர் மறைத்திருந்தது. ஆனால், அது ஆனந்தக் கண்ணீர்,

உன் மனதில் புத்தொளி ஒளிரட்டும்!

மேல் நாட்டைச் சேர்ந்த ஸ்டாஃப்டன் கிரிக்கம் என்ற பெரிய பார். 25 ஆண்டுகளாகப் படுத்த படுக்கையாகவே நேரப்பெறப்பட்டிருந்தார். அவர் அந்தநாட்டின் எழுதிய "Shut-in" என்ற அரிய நூலை எழுதினார். இந்நூல், தனது நீண்ட காலப் பிணியால் விளந்த வேதனைகளைச் சித்திரித்து உதவி யளித்தது என்று. ஸ்டாஃப்டன்.

மேலும் அவர் கூறியது, நினைத்த மிகவும் பலவீனமான பகுதிகளுக்கு, எவ்வளவு உயிருடும் அழிக்க வேண்டுமென, உயிரியல் அறிஞர்களும், மண்ணியல் ஆய்வாளர்களும், மனப் பரிசோதனை செய்ய கொஞ்சம் மனப் பரிசோதனைக்காக வழங்கப்படுவதுபோல வாழ்க்கையில் மிக கடினமான பகுதிகளை ஆர்ந்து, அதற்குரிய காரணிகளை அறிவ சிந்தனை யை ஆர்வத்துடன் முனைகிறார் என்பது.

தனக்கேற்பட்ட நேரயினுக் தான் மேற்கொள்ளப்பட்ட கட்டாத என்ற உறுதி கொண்டு ஸ்டாஃப்டன், அவர் அநிதிக் வெற்றி கொண்டார். அவர் எட்டிய நல்ல ஆர்வமும், வாழ்க்கையில் பால் கொண்ட ஒரு உட்குப்பான மன நிலையும், ஒரு நிலையான மனவெழுச்சியை அவருக்கு அளித்தது. அவர் மனதில் புத்தொளி ஒளிரத் தொடங்கியது.

அடிசன் என்ற சிந்தனைபாளர் கூறுகிறார் கையிடு என்பது. கரிய மோகிகளினாலே மிகைக்கொண்டு திகைக்கொண்டு நேரத்திற்குப் பணிச் சிவ்வாரும், ஆனால் மனவெழுச்சியை, மனதில் ஒருவகையான புத்தொளியைப் புகுத்தி நிறுத்த, ஒரு நிலையான, எப்பொழுதும் நீடித்திருக்கிற அமைதியை அதை நிரப்புகிறது என்பது இதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

தகைப்பொளி, வேதனைகளையும் நேரவையும் எளிதாக்குகிறது, அது வேலைகளுக்கும், மனச் சேரவுக்கும், சந்தித்திரும் ஒருமாதிரி மருந்தாகும்.

பேரில் நீரைப் புகைக்கப் பட்டு விட்டாயா?—கிரித்திடு!

உன் உரிமையில் தீராதிரிப் பட்டு விட்டாயா?—கிரித்திடு?

பொருளற்றவையாக துன்பி வல் நிலையை உருவாக்காதே தப்பிப் பறக்காமல் வண்ணத்தி பூச்சி கைக் கொல்லாதே!—கிரித்திடு!

உன் பணி வலிமற்றது எருகிறதா? பறகுதே—கிரித்திடு!

துயிலிடத்தைக் காக்கொரு கிறப்பல்வேறுபகுதிகளுக்கு அருகில் இருக்கிறாயா?—கிரித்திடு!

நீ தேடிச் செல்வது தமையான தாயிருந்தால் கிரிப்பைப் போல் அருமருந்து வேறில்லை—கிரித்திடு!

கண்ணீர் வேகல்பயர் தமது 'ஐந்தாம் தொகுதி' என்ற நூலில், "தமையானவற்றில் தன்னைப் பின்பு ஒரு சிறு உன்னார்வு இருக்கிறது, மனிதர் உற்று நோக்கி அதனை கண்டு கொள்ளாமல் பார்ப்பாரா?" என்கிறார். துன்பம் வந்து நம்மைத் தரைகட்ட மாக்கும்போது, நாம் அதனுக்கு ஏற்படும் அவத்பேதனை எண்ணி வருந்தவும், உயிர்த்தித்திரு இடம் கொடுக்கவும், சரிசெய்க கொள்ளவும், உலாப்படவும், நம்பிக்கை இழக்கவும் சேர்த்துப்படுகிறோம். பின்னர், மிதப்புகிற உலாப்பும் அச்சமும் நம்மை ஆட்கொள்கின்றன. மிதப்புகிற தன்னை நம்மில் நம்மில் எவ்வளவு அமைதி

யினமையாக நமது உறக்கத்தை நிரப்பி, நமது எண்ணத்தைப் செயலையும் ஆற்றல் கொடுப்பது செய்கின்றன.

ஆனால், துன்பம் என்னும் அரைப்புப் பெறியுருளை (Steam-roller) தன்னைத் தரைமட்டுமே தாழ்த்துவதை அனுமதிக்காமல், அமைதியான, தன்னுணர்வு கொண்டு மனிதன், தன்மீது ஏறிய மந்திர, தான் செல்லும் பாதையில் குறுக்கிடுகின்ற தடைகளை நொறுக்கித் தள்ள அதைப்பயன்படுத்துகிறது' என்கிறார் ஜோசு ஏ ஒப்பரன் என்கும் அறிஞர்.

'எப்பல் முழங்கும்போது நம்புவதைக் கையிடுதே ஒரு பாய்மரக் கழிவையே ஏதாவது

பொருளை நேரப்பறிப் பிடித்த நீரில் முழுக மறுத்து விடு நீ அடிபட்டதால் இறக்கிக்குள் என்று எண்ணாதே,

நா நம விவகற்புறங்கி கடி' என்கிறார் ஸ்ரீ க. தேவன். இதைச் சிந்தியுங்கள்.

நகையே, எப்பொழுதும் அமைதியாயிரு; குளிர்ச்சியாயிரு; சாந்தமாயிரு. ஐயப்பாட்டிற்கும், மனச்சேரவுக்கும், அவநம்பிக்கைக்கும் ஒரு போதும் இடங்கொடாதே.

சமநிலையிலுள்ள, அமைதியான எழுச்சியில் மனத்தை வளர்த்திடு. உன் உறவினரும் நம்பிக்கையில் உகைக்கண்டு புன்னை கொம்பவேண்டுமென நீ விருப்பிடுகி, உகைக்குப் பிறர் என்னென்ன செய்யவேண்டும் என்ற விருப்புகிறபோ, அவற்றையெல்லாம் நீயும் அவர்களுக்குச் செய்.

முட்செடியைப் பிடுங்கி வெறித்த விட்டு, எக்கெக்கெல் லாம் நோக்கச் செடியை நடவாய்ப்பு உள்சந்தேர, அகிலெல் லாம் நடு. துக்கம், அவநம்பிக்கையில் கைகள் தம் வளர்ச்சி வற்ற தன்னைத் தூக்கும், வாழ்க்கையில் இருப்பெடுத்த இடம் கையில் கதிரொளி, நம்பிக்கையில் எழுச்சி, ஆகிய வித்தகளை அளித்த தெளி. எப்பொழுதும் உன் வதனத்தை இனிமையாக வைத்துக்கொள். உன் மனச் சான்றை என்மையின்றி வைத்துக்கொள். உன் இவ்வத்தை ஆர்வமில்லாதவைத்திடு.

உன் கைகளை ஒளிபுகையான வாகவும், உன் இவ்வத்தை மெக்சிகோ உயிர்ப்பாதாவுகும், உன் முகத்தை உயர்ந்ததாவுகும், உன் முகமெழும்பை நேரானதாவுகும் வைத்துக்கொள். இன் மகிழ்வுடன் முகமேறிச் செல். வசை, அநீதி, பொய் ஆகியவற்றில் முன்னே நினைத்த புன்னைகொண்டு உன் பணிகளைத் தொடர்ந்து செய். உன் முதுகு வலிக்கிறதே யென ஆத்திரப்படாமல், பதிலும், தன்மையிலும் விழுந்து கொண்டு வருகிறதேயெனக் கைக் காமல் முன்னேறிச் செல்.

உன் முகமேறித்தித்திரு இனிமையானவை முன்று தாவி, அவையாவன,—மெய்யறிவு பெறல், நவ்வை சேய்தல், அன்பாயிருத்தல் எக்பவையே. இவற்றை உன் வாழ்வில் வளர்த்துக்கொள். நீ சேரர்ந்த போகாதே. திடக்கொண்டு எழுந்திரு.

நக்கி: "Make optimism your Target!" — by Fr. G. K.

அருள் வாக்கு

“....உங்கள் உள்ளத்திலே ஊன்றப் பெற்ற வார்த்தையை அமைந்த மனத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்; இவ்வார்த்தையை உங்கள் ஆன்மாவை மீட்க வல்லது”

— பா. 1:22.

உதயதாரகை

நல்லெண்ணம் வேண்டும்

இன்று மகக்குத் தேவையானது, நல்லெண்ணமும் சமாதானமுமேயன்றி, பயனற்ற பேச்சு வார்த்தைகள் அல்ல. 1983 ஜூலை இனக் கலவரங்களைத் தொடர்ந்து, தமிழரின் தன்மக்கள் எவ்விதத்திலும் குறைந்தபாடிடில்லை. அன்று தொடக்கம் சமரசப் பேச்சுக்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன — சர்வகட்சி பேச்சு, திம்புப் பேச்சு, டெல்லிப் பேச்சு, பஹாமாஸ் பேச்சு, அடுத்த மாதத்தில் டாக்காவிலும் பேச்சு நடக்குமா! இந்தப் பேச்சுக்களினால் நிறைவேறியது என்ன? மேலும் மேலும் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டதும், அகதிகளாகப்பட்டதும் தான் மிச்சம்.

விரோதச் செயல்களை நிறுத்தவதாக அரசுப் படைகளும் தமிழ்த் தீவிரவாதிகளும் உடன்பட்டார்கள். இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி இதற்காகப் பெரும்பாடுபட்டார். ஆனால், நடந்தது என்ன? நல்லெண்ணத்தையும் சமாதானத்தையும் எதிர்பார்க்க முடியவில்லை! நான்தோறும் வன் செயல்கள் நடைபெற்ற வண்ணமிருக்கின்றன. எங்கு பார்த்தாலும் பயமும் பிதியும் நம்பிக்கையின்முகமே காணப்படுகிறது. பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற குருஷேத்திரப் போர்தான், இங்கு நடைபெறுவதற்குரிய அறிவுரிகள் தோன்றுவதாக அரசியல் அவதானிகள் கருதுகின்றனர்.

போர் நிறுத்த சாதகத்தை பயன்படுத்தி நம் அரசு, தன் படைப்பலத்தைக் கூட்டும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறது என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை. கண்காணிப்புக் குழு செயல்படத் தொடங்கிய பின்பும், அரசுப் படை அப்பாவித் தமிழ் மக்களை நான்தோறும் கொன்று வருகின்றனர். இந்த உண்மை கிடைமைய, தமிழ் நாட்டு அரசியல்வாதியான காமராஜ் காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. ப. நெடுமாரன், மமத தமிழ்ப் பகுதிகளை நேரில் பார்த்தும் கேட்டும் அறிந்துகொண்டார். இதிலிருந்து அவர் கண்ட உண்மை, இலங்கை அரசு, இனப் பிரச்சனையை அரசியல் ரீதியில் அல்ல, இராணுவ ரீதியிலேயே தீர்க்க முனைகிறது என்பதே. நாட்டின் பொதுநலத்தைக் கருதாமல், நாடு எங்கேயே செட்டாடும், தாங்கள் மட்டும் ஆட்சிப் பிடித்திலிருந்தால் போதுமென்பதே மமத அரசியல் தலைவர்களின் நோக்கமாகத் தெரிகிறது. இதனால் நாடு அழிவை நோக்கிப் போய்விடும்; இவர்கள் எதிர்பார்க்கும் பயனை அளிக்காது, நாடு சீரழிந்துவிடும், அனைவர்க்கும் பெரும் அழிவு ஏற்படும்.

இன்று தமிழ் மக்கள் பரிதாப நிலையில் இருக்கின்றனர். அரசு படையின் அட்டூழியங்கள் ஒரு புறம். தீவிரவாத இயக்கங்களின் பெயரைச்சொல்லி, சில தனிக்குழுக்கள் செய்து வரும் அக்கிரமங்கள் மறுபுறம். ‘உரலுக்கு ஒரு பக்கத்தில் இடி, மத்தனத்திற்கு இரு பக்கத்திலும் அடி’ என்பது போன்றது இன்றைய தமிழர் நிலை! இன்று, தனிப்பட்ட குழுக்களாலும், தனி நபர்களாலும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக நடத்தப்பட்டு வரும் வன்செயல்களால், நம் மக்கள் வேதனை புற்று வெறுப்புடன் இருக்கின்றனர். எந்தத் தமிழ் மக்களின் நலனுக்காகத் தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துள்ளதாக விடுதலைப் போராளிகள் கூறுகின்றனரோ, அம் மக்களின் வாழ்க்கைக்கும் நலனுக்கும் பாதிப்பு ஏற்படாதபடி செயலாற்றுவதன் மூலமே, அவர்கள் தம் இலட்சியத்தை அடைய முடியும். ஆகவே, தமிழ் மக்களுக்கு விரோதமாகத் தனிப்பட்ட குழுக்களால் செய்யப்படும் அட்டூழியங்களை அடக்கி, செய்வோரை இனக்கண்டு, அவர்களுக்கு எதிராக ஏற்ற நடவடிக்கைகளை எடுப்பது, விடுதலை விரரின் தலைநாயகமே.

மனமுண்டாயின் இடமுண்டு. எங்கள் ஜனாதிபதிக்கு நிறைவேற்று அதிகாரம் பெருமளவில் உண்டு. ஆகவே, மேலும் காலத்தாழ்த்தாது, தமது அதிகாரத்தைப் பாவித்து, கூடியவிரைவில் தமிழர் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முன்வருவாரென நம்புகிறோம். காலம் கடந்தால், காரியம் கைகூடாமற் போய்விடும். “இந்நாட்டில் சிங்களவர்களையும் தமிழர்களையும் மீண்டும் இணைந்த வாழ்வைப்பது அரசியலமைப்பு ரீதியான

முனையில் பாதியைத்தான் உபயோகிக்கிறோம்

முனையே ஒரு நினைவுப் பொத்தான்

‘சொஞ்சமாய்ப் படித்தால் போதும்; அதிசயம் படிக்காதீர்கள்’ என்று ஓர் ஆசிரியர் சொல்லும் தமக்கு எவ்வளவு வியப்பாயிருக்கும்! ஆனால் மேற்கு ஜேர்மனியின் கெட்டிங்கென் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த உட்குறு நியுணரும், முனை இயக்கம் பற்றிய ஆராய்ச்சி அறிஞருமான பேராசிரியர் பால் கிளீஸ் இந்த மாதிரித்தான் சொல்கிறார். தீவிர ஆராய்ச்சிக்கென்பின் அவர் இந்த உறுதியான முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார். முனை பற்றிய ஆராய்ச்சியை மரணமாய் செய்தும், முனை சம்பந்த மரணகூட அதிமாய்ப் படிக்க வேண்டாம் என்று அவர் வற்புறுத்தினார் என்று வியப்பாகத்தான் இருக்கும். மனிதனின் நினைவுகள் முனையில் சில நம்பு அணுக்களில் அடங்கி அடங்கி வருகின்றன. இந்த அணுக்களின் எண்ணிக்கை மட்டானதான் என்பதால், மனித முனையில் திறனும் மட்டானதான். இது சாரணமாய், கவிச்சம்பந்தமான மிகத் தீவிரப் பிரச்சினை ஒன்று தோன்றுகிறது. நினைவுச் சக்தி என்னும் அரிய மட்டான திறனில் எவ்வளவு கமைய ஏற்ற முடியும் என்பதுதான் அந்தப் பிரச்சினை. ஆரம்பப் பின்னிமுதல் கல்லூரிவரையில் ரூபா சக்திக்குத்தானே ஆய்வு வேலை இருக்கிறது? மனிதனின் நினைவு அறையில் எத்தனை விவரங்களைத் திணிக்க வேண்டியிருக்கிறது!

தேடிப் பற்றி ஒரு புரட்சிகரமான கருத்து: மனித குலமே, சென்ற சில நூற்றாண்டுகளில் தனது நினைவுத் திறனைப் படிப்படிபாக வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று பேராசிரியர் கிளீஸ் கூறுகிறார். எழுத்தக்களையும், அச்சுக்களையும் ஏற்பட்டால் புதிய நினைவுக் கூறுகள் மனிதனுக்கு ஒரு நிரந்தர அம்சமாகவே உண்டாகிவிட்டன. எந்த விவரத்தை எங்கே சேர்த்து முடியும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக மிகவும் முக்கியமானது; இதை ஒவ்வொரு விஞ்ஞானியும், எஞ்சினியரும் அறிவார். ஏனென்றால் பரீட்சைக்காக மனப்பாடம் செய்யும் சிலரங்கென்கென நினைவில் தங்குவதில்லையே! ஆனால், வெளிவரும் ஒவ்வொரு புத்தகமும் மரணவனின் கமையைக் குறைப்பதற்காக அக்காமல் அதை மேலும் அதிகமாகவே உபயோகப்படுகிறது. மனிதனின் ரூபா சக்தியை மட்டும் மிஞ்சி மதிப்பிடுவதற்கான பேரக்காரியிருக்கிறது.

மங்கும் முனை
நம் வாழ்வின் முகருவது வருஷம் முதலே நினைவு சம்பந்தப்பட்ட ஜீவ அணுக்களில் வலிமை குன்ற ஆரம்பித்து அவை சொஞ்சம் சொஞ்சமாக மடிய ஆரம்பிக்கிறது. இருபதாவது நூற்றாண்டின் மனிதன் அவனுடைய முனையில் ஜீவ அணுக்களில்

பாதியை இழந்து விடுகிறான். வாழ்வின் இறுதியை எட்டுவதற்குள்— அதாவது 80 வயதை எட்டுவதற்குள் மேலும் 30 சதவீதத்தை அவன் இழந்துவிடுகிறான்.

இவ்விதம் மழுங்கும் முனையில் பாதியைத்தான் மனிதன் உபயோகப்படுத்துகிறான். கவிநம்மை ‘ஒற்றைக்கை ஆட’ என்றாகிவிடுகிறது: அதாவது நாம் ஒரு கையாலேயே எழுதி, வேலை செய்கிறோம். சாதாரண மரம் வலதைதான் இதற்குப் பயன்படுகிறது. முனையின் இயல்பு சாரணமாய், அதன் இடது பகுதி— அதாவது மறுபகுதி— வலது பகுதியைவிட வேகமாக வளர்ச்சியடைகிறது. அந்தப் பாதியே மேலேகிட்டு நின்ற, முக்கியமான காரியங்களைத்தையும் செய்கிறது. உதாரணமாக, அதுவே மொழியின் கமையாய் விளங்குகிறது. முனையின் இரண்டு பகுதிகளுக்கும் ஒரேமாதிரி அலுவலும் மதிப்பும்தான் இருக்கிறது என்றாலும், ஒரு பாதியே மேலேகிட்டுப்பது உண்மையே; மற்றப் பகுதி தனது பொறுப்புக்களில் தர்ப்பும்தான் இருக்கிறது. முனையில் ஏற்பட்ட பிளவை சாரணமாய் ஒரு சமயம் ஒருவருடைய முனையில் ஒரு பகுதியை டாக்கட்டி வெட்டி எடுத்துவிட்டார்கள். ஆனால் அதனால் முனையில் இயக்கம் பாதிக்கப்படவில்லை, முனையே மனமோ எவ்வித ஆதிர்ச்சிக்கும் இடக்காக்கவில்லை. ஆனால், இவ்வாறு அகற்றப்படும பகுதி, தாழ்ந்திருக்கும் பகுதியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்; அப்படி இருந்தால் தான் முனையின் இயக்கம் சரியாயிருக்கும், உயர்வான பாதியை எடுத்துவிட்டால், அதன் விளைவுகள் நாச சரமாயிருக்கும்.

இருந்தாலும், தாழ்ந்த பாதியை, போதிய பயிற்சி மூலம், உயர்வான பாதியின் பொறுப்புக்களை ஏற்கச் செய்ய முடியும் போரிக் போது முனையின் அடிப்பட்டு, பேசும் சக்தியை இழந்துவிட்ட பலர், பிற்பாடு, முனையின் மறு பாதியைப் பயிற்சி வித்து தமது பேசும் சக்தியை மீட்டுக்கொண்டு விட்டார்கள். புஷ்மிகை ஸ்கிஸ் உயிரியல் நிபுணர் பேராசிரியர் ஸ்பாடுவிக், ஒரு சமயம் முனையின் உயர் பாதியின் ஏற்பட்ட காயத்தால், பக்கவாதத்திற்கு இலக்கானார். தமது நினைவை அவர் முற்றிலும் உணர்ந்து, முனையில் மறுபாதியை சீரான பயிற்சி மூலம் வழிக்குக் கொண்டு வந்து, தமது உடல், மனத்திற்கு முயல்வதையும் மீட்டுக் கொண்டு விட்டார்.

உண்மையில், முனையின் தாழ் வான பகுதியிருக்கிறதே, அதை ஒரு ரிஸர்வாகவே சொல்லலாம் என்று பேராசிரியர் கிளீஸ் சொல்கிறார். பன்னிக்கூட கவிவியின் போது முனையின் ஒரு பாதியை [தேடப்பட்ட இடம் பக்கம் பக்கம்]

உத்திரவாதமல்ல, அதிகாரத்தில் உள்ள அரசாங்கத்தினதும் அதனைத் தெரிவு செய்த மக்களதும் நல்லெண்ணம், மனப் போக்கு மனிதத்தன்மை என்பவற்றிலேயே அது தங்கியுள்ளது. அதிகாரத்திலுள்ளவர்களும், அவர்களைத் தெரிவுசெய்த பெரும்பான்மை மக்களும் நல்லெண்ணத்தின் மனிதத்தன்மை யுடனும் நடந்துகொள்வார்களென எதிர்பார்க்க தன்மை யுடனும் நடந்துகொள்ளுமா? என 22 வருடங்களுக்கு முன்னர் சோல்பரி பிரபு லாமா? என்று 22 வருடங்களுக்கு முன்னர் சோல்பரி பிரபு கூறிய கூற்று, இன்று நம்மை ஆளுவோர் சிந்திப்பதற்கேற்ற கூற்றாகும்.

நல்லெண்ணம் வளரட்டும்! சமாதானம் கிடைக்கட்டும்!!

நான் கண்ட போல் சுதாகர்

சர்வதேசச் சிறுவர் தின விழா

நாள் திரு. போல் சுதாகரைப் பற்றித் குறித்தவற்றை உங்களுக்குப் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இவரை நாள் முதலில், 1988இல் சிங்கப்பூரில் நடந்த அனைத்துலக நற்செய்திப் பணி மாநாட்டில் சந்தித்தேன். இம் மாநாட்டில், இவர் கிறிஸ்தவ உண்மையை எவ்வாறு படித்த இந்து சமய மக்களுக்கு விளக்குவது எனக் கூறிய கருத்துரைகள் என் மனதை அதிக மாகச் சவர்த்தன.

இதன்பின், 1977இல் மதுரை தமிழ் நாடு இறையியல் கல்லூரியில் இவரைச் சந்தித்தேன். இக் கல்லூரிக்கு அடிக்கடி வந்து, இந்து சமயத்தவர்க்கு நற்செய்தி விளக்கவந்த விளக்குவது என வகுப்புக்கள் நடத்தினார்.

இவர் திருவாரக்கரைச் சேரிந்தவர். திருவாரக்கரில் உண்மையான சமயம் முன்னராக எழுப்புகக் கூடாது என்பதில் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. நாள் தமிழில் பேச, வேறொருவர் மலைபாளத்தில் மொழி பெயர்த்தார். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடியிருந்தனர். இறைவன் எனக்குத் தந்த நன்மை அனைத்தும்.

இது நினைவு, திரு. போல் சுதாகரைப் பற்றிச் சில விவரங்களை நீங்கள் அறிந்து நல்லது. அவர் இந்து சமயத்தில் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, அச்சமய வேதங்கள், உபநிடதங்கள், பகவத்கேத ஆகிய திருநூல்களை நன்கு கற்றார். கிறிஸ்தவ அபிமானம் அவரை அழைத்தார். தான் குணமடைந்தபின், இந்து சமய மக்களிடம் கிறிஸ்தவ அறிவிப்பதையே தன் தனியாய பணியாக ஏற்று ஆர்வத்தோடு பணியாற்றினார். தான் கிறிஸ்தவ ஏற்றுக் கொள்ளாத பற்றி அவர் கறவதைக் கவனிப்புகள்.

'நான் கிறிஸ்தவனான தான், மதமாற்றம் செய்து கொண்டுள்ளேன் எனக் கூறவது பொருந்தாது. நான் கிறிஸ்தவ என்கின்ற ஒரு இந்து. அதாவது, இந்து சமயத்தைத் துறந்து, கிறிஸ்தவத்தை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளேன் என்கிறேன். கிறிஸ்தவ இந்து சமயம் முழுமையாக அடைவதை நாள் கவனித்தேன். இந்து சமயம் என்ற நாள் குறிப்பிடுவது, வேதங்கள்-உபநிடதங்கள்-பகவத்கேத ஆகிய திருநூல்கள்

விளக்கும் இந்து சமயத்தையே. இத் திருநூல்களில்தான் இந்து சமயத்தின் கருத்துக்கள் தாய்மை குறையாது திழைக்கின்றன.

'நான் கிறிஸ்தவ திருமறையை' குறிப்பாக இயேசுபிரானின் வம்ச வரலாற்றுப் பட்டியலைப் படித்தபோது, அவர் வரலாற்றுக்கு வந்த தெய்வீக மனிதன் என்பதை அறிந்தேன். இதற்கு அவரிடம் என் நம்பிக்கை உறுதியடைந்தது. வரலாற்று ரீதியாக கிறிஸ்துவின் செயல்கள் எண்ணமுடியும். எல்லா வரலாற்றிலே செயலாற்றினார் என்பதைத் தனிப்பட்ட முறையில் கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை விளக்குகிறது. கிறிஸ்து இன்றைய வாழ்வோடு சம்பந்தப்பட்டவர். உயிர்த்தேழுந்த கிறிஸ்து தாம் அழைத்த மக்கள் மூலமாக உலகை மாற்றி அமைத்தது போல இன்றும் செயலாற்றி வருகிறார். கிறிஸ்து மனிதனை மறுபரிசீலிக்கிறார். மனிதனில் கிறிஸ்துவின் ஆவி செயற்படுவதாகும். மனிதன் எல்லாவிடம் பின்பாயாக மாறுகிறார். இது இயேசு கிறிஸ்து ஒருவர் மட்டுமே செய்யக்கூடிய அபிசேகம் செயலாகும்? என்கிறார்.

திரு. போல் சுதாகரின் கருத்துப்படி, இன்று இந்து சமயத்தவரை அதிகமாகக் கவரும் கிறிஸ்தவ உபதேசம், கிறிஸ்தவத்திய உபதேசமே. அவர் கூறுகிறார், 'கிறிஸ்தவ விசுவாசம் வெறும் வெட்டிப் பேச்சாக, அது மனிதனிடம் பெரிய திவாகத்தைச் சாதிக்க வல்லது. துன்பமோ, வேதனையோ, உயர்வோ, தாழ்வோ எனையும் பொருட்படுத்தாது, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் சிறப்புக்கு மனிதனைத் தகுதியுள்ளவனாக்குகிறது. இது தான் புறமத்தத்தவரைக் கவருவதாக இருக்கின்றது. கிறிஸ்தவனாக இருக்கின்றது, மோட்சம் சேரலாம் என்ற போதனை அல்ல! என்கிறார்.

* * *
ஆதலால், எப்போதும் பற்றுதலை விட்டுச் செய்யக்கூடிய தொழில் எதுவோ, அதைச் செய்து கொண்டிருப்பதற்கு வாய்ப்பு கொடுக்கப்படுகிறது. பரம் பொருளை அடைகிறது.

- பக்கத்தை 3 : 19
- D. R. A.

முனையின் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்.....

(5-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)
வளர்ச்சியடைகிறது. ஆகிரியர் கேட்ட கேள்விக்கு விடையாகப் பதினாண்டுகளாக இருக்கிறது, முனையின் ஒரு பகுதிதான் அதற்கு சடுகொடுக்க முடியும். இரண்டு பகுதிகளும் ஒத்தமைப்பதற்கு அதிக அவகாசம் வேண்டும்.
குழந்தைப் பருவத்திலேயே முனையின் இரு பகுதிகளையும் சீராக மேம்படுத்த ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று பேராசிரியர்களின் கூறுகிறார் அப்படி மேம்படுத்தினால் கலைப் படைப்புத் திறன் ஏற்படும் என்று அவர் சொல்கிறார். நாசரிசம் முற்றாக கலைத்திய மனிதன் நல்ல கலைஞராகிறார். அதற்குக் காரணம், அவன் முனையின் ஒரு பகுதி மேலேறக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. எழுந்த தெரியாத சிறகுமுற்றை 'கைப் பழக்க'த்துக்கு அடிமை பாசனிலை என்பதால், அதற்கு, நல்ல கற்பனைத் திறனுடன் ஒவ்வொரு தீட்டத் தெரியும். ஒரு கையாவே, இரண்டு கைகளாலுமே சுழைக்கையாய் வேலை செய்வதற்குக் குழந்தைகளை அனு

சிறந்தித்துப் பாருங்கள் :

சோதனையும் பரிசோதனையும்

TEMPTATION AND TEST
சோதனை என்பது நம்மைக் கீழே தள்ளுவதற்கு வருவது. பரிசோதனை நம்மை மேலே உயர்த்துவதற்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. நம்மக்கு வரும் சோதனைகளைப் பரிசோதனைகளாக மாற்றிக்கொள்ளலாம். பரிசோதனைகளைச் சோதனைகளாகக் கொண்டு தடுமாறுகிறவர்களும் உண்டு.

மதிக்கும் பள்ளிக்கூடங்களில் இத்த திறமைகளைக் காரணமாக, முனையின் இரு பகுதிகளையும் முதிய வயதுவரைக்கும் கூட இடைவிடாமல் பயில்க்க வேண்டும். முனையின் முழுப்பயனும் அப்போதுதான் நம்மக்குக் கிடைக்கும் என்கிறார் பேராசிரியர்களின். அவருடைய யோசனையைக் காரியத்தில் பயன்படுத்திப் பல பரிசோதனைகள் நடத்துவதற்கு அமெரிக்கப் பேராசிரியர் ஒருவர் இப்போது திட்டமிட்டு வருகிறார்.

மனிதன் இப்போது இருப்பதை விட ஆதிக்கம் பெரிக்காரனாக சாத்தியமாகக்கூடும்.

வட்டுக்கோட்டை பிலேவீஸ் போல்டிங்' சிறுவர் இல்லத்திலுள்ள பிள்ளைகள் சர்வதேசச் சிறுவர் வாரத்தை நினைவு கூருவோமாக. அவ்வாரத்தில் ஒருநாள் (04-10-85) வெள்ளிக் கிழமை யன்று பி. ப. 4 மணிவளவில் தங்கனிலைத்திட்டு இவ்விரவைக் கொண்டாடினர்.

இவ்வையத்தில் இம்மையிலுள்ள 62 பிள்ளைகளும், இவ்விலை நிர்வாகிகளும் சிறப்பாக Dr. திருமதி V. அம்பலவாணர் அவர்களும் கலந்து இப்பேரவையில் இப்பிள்ளைகள் பாதுகாக்கிறார் திரு. S. R. போல்டிங் அவர்களது தலைமையில் டாக்டர் R. போல்டிங் அவர்களின் செயல்திட்டம் இவ் விழா ஆரம்பமானது அவ்வையம் செல்வன் S. R. குணசேகர் வரவேற்புரை வழங்கினார்.

தலைவர் தமதுரையில் இன்று எழுந்த சமுதாயத்தில் நிலவும் துக்கமரணம் அச்சுறுத்தல்களின் மத்தியில், இவ்விழாவின் சிறுவர்களின் கொள்கைகளை கருணையுடைய இறைவனின் பேரருளைப் போற்றியதோடு, இன்றைய சிறுவர்களே இந்நாட்டின் எதிர்காலப் பேராயர்களென்றும், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இளம் பருவத்தொட்டு நற்பண்புகளையுடைய சீராய், உடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடுள்ளவராய் தாய்க்கும் சமுதாயத்தில் அறிவொளி கொடுக்கும் தீயமாக விளங்கி, பேசுபெருமானை வழிசாட்டியாக முன்வைத்து, அப்பெருமானை திருப்பாதங்களைப் பின்பற்றி வாழ வேண்டும் எனக் கூறினார்.

இவ்விழாவில் பிரதம பேச்சாளராக கலந்துகொண்ட யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி கலிஷ்ட பாடசாலை மேற்பார்வையாளர் ஆகிரியை M. S. செல்வன் அவர்கள் 'சமுதாயப் பங்கு' (Community Participation) என்னும் பொருள் பற்றிப் பேசினார்.

அவர் தமதுரையில், சமுதாயம் என்பது பல இனங்களைப் பல மொழிபேசும் மக்கள் கொண்ட பல குழம்புகள் கூடி வரலாம் ஒர் அமைப்பு என்றும், அவ்வமைப்பில் கிறுவர்களும் ஒரு சமுதாய குடமென்றும், அச்சமுதாயம் இவ்வதிருக்கும் சிறுவர்கள் தங்கள் சமுதாயத்திற்கும் பங்குகள் எவையென அவர்களையின் வேறு சமுதாயங்களிலும் தாங்களற்ற வேண்டிய பங்குகள் இன்னதென ஆற்றித் கொள்வார்களென்றும் விளக்கியதோடு பெரும்பாலும் குழந்தைகள் இவ்வதிருக்கும், சிறுவர், ஆண்கள், வளர்ச்சி ஆகியோர் பாடசாலையாகிய சமுதாயத்தின் பிரதான பங்குகளை வகிக்கின்றன என்றும், அவர்கள் அந்நாட்டினில் பணியும், வாய்ப்பையும் வாய்ந்த நல்லொருமை முன்னவர்களாய் விளங்கு வர்களாயின், வளரும் பருவத்தில் தங்கள் பெற்றோர், ஆகிரியர், முதியோர், அறிஞர் ஆகியோருக்கும் அதேபன் புகளவர்களாய் ஒரு குழுவாகக் கொண்டும் கூறினார்.

இன்னும் பிள்ளைகள் தாம் வரலும் சமுதாயத்தில் தோய்ந்தவர்களாகச் சேர்ப்பதற்குக் கருதம் அவசியமென்றும் எப்பொழுதும் பிள்ளைகள் தங்களைக் கந்தமாக வைத்திருப்பதோடு தங்களைப் பின்படும், படுக்கையறை, மலசைகூடம், கழுவுமிடங்கள், சுற்றுடல் என்பவையையும் சுத்தமரணவத்திற்குக் வேண்டுகின்ற முன்னறிந்தினார்.

மேலும் மனித சமுதாயம் பிறரோடு கூடிவரலும் வாழ்க்கையாகியிருப்பதால், பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரும் பிறரிடத்தில் அன்பாயிருப்பதற்கும், ஒருவரையொருவர் நேசிப்பதற்கும், பணியத்தில் பல தரப்பட்ட மக்களோடு ஊழல் தற்கும் சிறுவர்களின் ஒருபெருஞ் சலாகியமாக இருக்கிறதென்றும், அவ்விலைத்திற்கும் பிள்ளைகளை பிறரிடத்தில் கரிசனையும், தனக்குள்ளுள்ளும் பிறரோடு பரிசீலிப்பதும் சேவையையும் செய்வதும் பிள்ளைகளின் பணியாகும்.

ஒருநாள் பிள்ளைகளை இடுக்கலாமே எப்பொழுதும் அன்பு காட்டுவோமென்று யோசனை செய்யுமா? யாழ்ப்பாணம் வாழ்தல் முன்னேறும் எம்மில்லம்'

என்று பரடியும் சிறந்த சொற்பொழிவை நிகழ்த்திப் பிள்ளைகளை மகிழ்வித்தார்.

இப்பேரவையில் பின்னர் டாக்டர் போல்டிங் அவர்களால் வழங்கப்பட்ட ஆங்கிலப்பாடல்களைப் பிள்ளைகள் பரடி இவ்வையத்தைச் சிறப்பித்தனர். இன்னும் இவ் விழாவில் ஒருநாட்களின், சந்தை நடவடிக்கை, தமிழகத்தை ஆகியவையும் இடம் பெற்றன. அத்தோடு சில வினையாட்டுக்களையும் விளையாடிய தங்கள் ஆற்றலையும், ஆர்வத்தையும் வெளிப்படுத்தினர். இவ்விளையாட்டில் செல்வன் G. ஜெயக்குமார் வெற்றிபெற்றுப் பரிசு பெற்றார்.

அதன்பின் இவ்விழாவிற்கு வருகைத்தந்த யாவர்க்கும் தேவீர் விருந்தினர்க்கப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து செல்வன் S. V. ஆறுமுக்கநாதன் தயாரித்ததைத் 'இன்றைய சமுதாயம்' என்னும் தலைப்பில், கிறிஸ்தவ குடும்ப வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் நாடகம் ஒன்றைப் பிள்ளைகள் நடித்துக் காட்டி அனைவரின் பாராட்டைப் பெற்றனர்.

இந் நிகழ்ச்சிகளின் பின் இவ்வையத்தில் கலந்து கொண்ட பிரதம விருந்தினர்க்கும் சமுதாய விருந்தினர்க்கும் நிகழ்ச்சிகளைப் பிள்ளைகளுக்கும் இவ்விழா இனிது நடைபெற ஒரு கருளை செய்த இவ்விலைத்தின் உபபாதுகாவலர் திருவாளர் V. யித்திரமஞ்சன் அவர்களுக்கும், தலைவர் தமது பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்தார். இறுதியாகப் பிள்ளைகளின் தலைவன் செல்வன் G. டரனியேல் மதியழகன் அவர்க்கும் நன்றி நன்கினார்.

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

உலகத்திலேயே மிக நீளமான புலகவையடிச் சுருக்கப் பாதை ஜப்பானில் சமீபத்தில் திறக்கப்பட்டது. டை - சிமிக் என்ற இந்துச் சுருக்கப்பாதை 22.2 கிலோ மீட்டர் நீளமுள்ளது. இதைக் கட்டி முடிக்க 11 ஆண்டுகாலம் ஆயிற்று. 260 கி. மீ, நீளமுள்ள இந்து புலகவையடிப் பாதையில் மொத்தம் 106 கி. மீ. நீளமுள்ள 28 சுருக்கப் பாதைகள் உள்ளன!
உலகத்திலேயே மிகப் பெரிய நூலகம் 'நேஷனல் யூனியன் கேட்டகராக்' என்ற நூல் 1982 செப்டெம்பரில் இங்கிலாந்தில் வெளியிடப்பட்டது. இத்த நூலின் நீளம் 125 அடி! எடை 2 1/2 தொன்! தயாரிப்புச் செலவு 3 இலட்சம் ரூபாய்! இத்த நூலில் அச்சுக் கலைகண்டு பிடிக்கப்பட்ட சேவத்திலிருந்து இன்றுவரை மேல் நாட்டில் வெளியிடப்பட்டுள்ள அனைத்து நூல்களின் பட்டியல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

St. Patrick's College, Jaffna

Excerpt from the Rector's Report, 1985

In our previous prize-day reports we referred to the school and the home as the two influences which do most to shape a child's life. But today we wish to go a step further. We have to remember that neither the school nor the home can be considered in isolation from the wider background of conditions prevailing in society. When social conditions are at their lowest, moral qualities rot almost visibly. There are limits, therefore, to what the school can do if the world outside presents unfavourable conditions of human existence.

Anyone who is acquainted with the events happening in our country cannot but feel that we are at a turning point in our country's history. These sad occurrences are no more accidents. They are the inevitable consequences of a policy that not only turns a deaf ear and a blind eye to the genuine aspirations of the people, but even fans the wind of suspicion and hatred. If one sows the wind, one must expect to reap the whirlwind. It is not a pleasant subject to linger on, but as educators we are unhappy that our younger generation is growing up in an atmosphere of dissension and tension, and even of bitterness. This trend should soon be arrested.

If our way of tackling the ills of Society to bring about a healthy nation is to be effective, the urge towards sanity must come from beneath, from the people who are able to think their way through life's problems and arrive at their own conclusions. We can no longer allow society to shape itself. We have consciously and deliberately to shape society. We have to be interested in the environment and problems of our neighbours, even if only for the selfish reason that their happiness or misery, their wealth or poverty, their freedom or slavery, will at some time or other closely affect ourselves. We have, therefore, to so relate our teaching throughout the school to the world of everyday life that habits can be created of thinking in terms of society and of feeling an interest in and a responsibility to the community.

Perhaps the biggest contribution that the school can give in this direction is to lead the pupil to think for himself and search for truth. A critical mind is so necessary in these days when press, radio, T.V., posters and platforms subtly seek to influence the public in this or that direction. The prime need of the hour is to immunise your child against the fast spreading disease of false propaganda. When we consider the alarming rapidity with which social issues change in these days, constant alertness and readiness to adjust our minds to new facts and problems are thus made all the more necessary.

A really well-formed youth is one who can stand on his own, who is not tossed about and caught up in the whirling wind of propaganda. He is one who

is not taken up by catch-words or slogans, who does not accept at their face value the leading articles he reads in the news papers or pamphlets, or the talks he hears over the radio or from the platform, or the pictures he sees on the T.V. or in the posters. In other words an educated youth is someone who has a mind of his own which is not part of the mass-mind. Our chief educational aim in dealing with young people, therefore, should be to stimulate their minds so that they come to think about their own lives and about the world in which they live in truth and justice.

The society in which we live needs the kind of young man who can hold his own in a given situation, who has a definite philosophy of life and can stand by it amidst undue pressures from outside. We need young people who can think and even question the propriety of certain actions of their colleagues. We need young men who can think and spell out the right mode of behaviour to others without fear or favour.

Are our youngsters who leave the portals of our institutions and enter a world not only opposed to lofty ideals but full of ridicule to everything sacred, ready to face it not merely silently but firmly and effectively? Are they ready to meet a society with frivolous amusements, flippant talks and reckless behaviour and face it alone and single-handed? Are they prepared to stand the rude test of the present situation with calmness, courage and sound judgement?

Our young people should be right-thinking men, men of principles. They should be able to exchange ideas, accommodate themselves to different points of view, respect others feelings and accept others not only as fellow human beings but as equals and brothers. They should not be like the "chaff" that can be blown off the ground by the winds of propaganda and falsehood. They should not be like the empty shells that are swept away by the waves of fun and thrill of adventure. They should be, rather, like the great grain of seed that will grow into a tree, blossom and yield fruits of justice, truth and love. They should be like the pearl of the ocean that will adorn the society yearning for freedom and peace.

It is a strange thing that many youth who would *drill, dare and die for a cause are not prepared to think for it*. Grand as it is for a nation to form its youth so that they willingly die for freedom, it is equally urgent now that they should be ready to think for freedom, for thus they may be saved the need to die for it.

English Medium Classes

To satisfy the demands of the parents, and in the interests of our students' future, we have decided to start from the beginning of next year classes in English Medium in certain subjects like Mathematics and Science for Years 7 & 8, outside the normal school hours. Our teachers have wholeheartedly endorsed this de-

cision and have come forward to conduct these classes. We appeal to the parents to encourage their children to avail themselves of this golden opportunity. We intend extending these classes to other grades in the years to come.

Games and Sports

The long existing cordiality between Jaffna College and St. Patrick's is the fruit of the warm friendship between the Principals of these two Colleges particularly Fr. Long and Rev. Bicknell. The memory of both of them is being perpetuated in the playing fields by the Fr. Long Challenge Trophy for Cricket and the Rev. Bicknell Challenge Cup for Soccer. As the Principal of Jaffna College for over 13 years, Mr. Rajan Kadirgamar has fostered this cordiality in a remarkable way, winning the highest esteem of the Patricians. In appreciation of his special affection to St. Patrick's we proudly presented a Challenge Trophy named Rajan Kadirgamar Challenge Trophy, for the new series of Limited over game of Cricket that was to have been inaugurated last year but unfortunately cancelled.

The English Day

Unlike the previous years, the English Day Programmes were confined to the Lower and Middle schools, and were organised by the respective Prefects of studies. The grand success of the English Day activities was due to the combined efforts of all the members of the staff. The excellent quality of the programmes presented at the English Day Celebrations bespoke the enthusiastic labour put in by both the teachers and the students concerned. We were fortunate to have Late Mr. C. E. Anandarajan, Principal of St. John's College and Mrs. P. Anandarajan as our Chief Guests. On that occasion we hailed Mr. Anandarajan as one who championed the cause of the youth, especially of those who are denied justice and human dignity. The spontaneous demonstration of their grief at his death was ample proof of the high esteem he enjoyed among the Patricians. It is an irony of fate that to him who welcomed me in this very hall on my assumption of duty as Rector I had the painful duty of bidding farewell at his funeral. St. Patrick's will treasure his memory as a friend indeed, for he was always a friend in need.

New Committee of the JICCF

At a meeting of the Jaffna Inter-Collegiate Christian Fellowship held on Saturday the nineteenth of October at St. John's College Jaffna, the following were elected Office bearers for the 1985-1986 year.

President: Mr. M. Gunaseelan

Secretary: Mr. S. Jebanesan

Treasurer: Miss. L. P. Deva

Student President: Walton

Kulandran

Student Secretary: P. Jayaweera-

singham

Student Treasurer: Malathy

Francis

Committee Members: T. Jesuva,

Gnanaselvi, Buvanandram, Anton

Soosaitasan, Sudharshni, Sri

Rangan

Jaffna News in Brief

The Ayurveda Medical Course has been started by the Jaffna University at Kaithady. At the Navarathiri celebrations at the Kaithady Ayurveda Medical College, Professor Vithianathan, the Vice-Chancellor who was the Chief Guest said that through this institution we must give a new impetus to the traditional medical practices in our land which have now been replaced by western drugs. Dr. Bhavan Subramaniam, the head of this Department presided at the function.

To mark the first death anniversary of Indira Gandhi, the All Ceylon Dravida Munnetta Kalagam organised a memorial meeting at the Sivan Temple, Jaffna on 31-10-85 at 4 p.m. The speakers on this occasion included Mr. S. Vithianathan Vice-Chancellor of the Jaffna University, Mr. S. V. K. Sivagnanam, the Municipal Commissioner, and Miss Thangammah Appacutty of the Durka Devi Temple at Tellipalai and Mr. Pon Mathimugarajah, General Secretary of the D. M. K. (Sri Lanka Branch).

Students of the Medical Faculty of the Jaffna University staged a demonstration on 30-10-85, (according to news reports in a Tamil daily) at Ramanathan Hall, urging the Vice Chancellor, the Dean of the Faculty, the Registrar of the University and the Contractors to complete the building programme of the Faculty without further delay.

Two died and eight are reported injured as a result of cannon firing on the on 30-10-85 at Thondamanaru in the area surrounding the Sellasannithy Temple. The President of the Citizens Committee, Valvettithurai with Dr. K. Sivathamby a member of the Cease-fire Monitoring team visited the scene.

A New Refugee Camp has been opened at Pt. Pedro Road, Jaffna, under the care of Dr. P. Sasikaran. This step has been taken to ease the congestion at the Camp at the Nallur-Kachcheri Road.

A simple 18 feet high Memorial Structure has been erected at Thavadu for Mr. V. Tharmalingam former M. P. for Manipay. It has been built at the very spot where his body was found ridden with bullets on the 2nd September 1985. The Memorial was ceremoniously unveiled on Monday 21st October at 5 p.m.

Dr. S. A. Vettivelu, the Doyen of Private Medical Practitioners in Jaffna passed away at his residence at Rasavinthottam, on 15-10-85. The funeral rites were held on Thursday 17-10-85 at 3 p.m. He had a very large private practice in Jaffna soon after his retirement and till recent years his patients continued to go to him for medical advice.

It was also decided to have the Terminal Fellowship meeting on Wednesday 22nd of January at St. John's College and to have the Week-end Camp at Jaffna College in March 1986.

EDITORIAL

The Real Crisis?

It is a totally confused situation in the country today. The Monitoring Team, yet an untested quantity, is faced with a sprawling mass of problems.

With the much talked off "settlement" gone off the tracks for the moment, seeds of conflict remain. What the monitoring team could do at best is to investigate an 'incident' and report its findings to the Defence Ministry. Fixing the blame or fixing the problem remains, we believe, with the Ministry.

"Making amends and miles to go" was the caption of an article in *The Island* of 13-10-85. While the "monitoring team" has certainly made some "amends", the distance yet to be traversed on the road to Peace is staggering.

The government's recent show of strength has blotted out any hope of an immediate prospect for "Peace". National Security Minister's announcement that the security forces would be increased to 100,000, Education Minister Ranil Wickremasinghe's Mobilisation and Supplementary Forces Bill passed in the House (while the entire Opposition Group walked out) the Supplementary Estimate of Rs. 833,377,911.84 for the purchase of arms, passed in Parliament (44 voting for, one against, and one abstaining from vote) and the training and deployment of "Home Guards" are unmistakable forebodings of a situation when we may lose democracy to gain security.

The main political "forces" in Sri Lanka today could be categorised broadly into three—the moderates, the militants and the State.

The moderates want autonomy with "justice" without quibbling with the finer points of Devolution. In this task, they hope for the enthusiastic support of Delhi to exert enough pressure on President Jayawardene to concede their demand. The following comments taken from an article by the late Mr. V. Dharmalingam, former M.P. for Manipay in *The Saturday Review* reflects the opinion of the moderates:—

"If a viable alternative where the Tamil nation will have the legal sanction to arrange its life in a way it wishes is worked out, the question of a separate state will not arise even when the right of self determination is recognised. This alternative may be found under a federal set-up or on the basis of autonomy".

The militant groups (despite their differences) are a band of youth incensed that so many innocent lives have been sacrificed in the ethnic struggle because of savage reprisals of the Sri Lankan armed forces. [The government too has accepted the position that there were reprisals, costing innocent lives.] They are hoping that Tamil Nadu would intervene in preventing the killing of innocent civilians and pave the way for them (the militants) to achieve their goal.

What the goal is, is reflected in a statement by a Tamil member, a participant in the talks at the negotiating table in Bhutan II, who takes the whole Tamil problem back to its basics. He says:—

"We are entitled, are we not to ask the Sri Lankan government and international community—please, what does your reason say, what does your conscience declare? How many more martyrs should be born before it is recognised that the togetherness of the Tamils of Sri Lanka is the expression of a matured consciousness? And does anybody believe that any resolution of this conflict is ever possible except on the basis of the recognition that Sri Lanka today is a multi-national state?"

Let us talk but let us talk about the essentials. Let us not get lost in sub-clauses and sub-sections of rules and enactments because in the end all these rules and enactments would be worthless without the political will to recognise the existence of two nations in Sri Lanka.

[Special Supplement: Tamil Times.]

The government's main concern is to get the world's sympathy, to fight terrorism as a common enemy. For this purpose, the government has made a special request from India in particular that she (India) puts her foot down dourly on the militants' "sanctuary" in Tamil Nadu and prevent them from operating from Indian soil, "against a friendly state". President Jayawardene has made this clear in his interview with BBC on 25-10-85.

The three groups have leaned on Delhi so heavily to achieve their respective goals, that every stance that Delhi has taken, has been added as a point in their favour or disfavour. When Delhi thought it fit to deport two Tamil leaders during the tail end of the Bhutan II talks, the government group took it as a point in their favour. When the leaders were called back to India the Militants took it as a point for them. The moderates true to their policy have not entertained any grave apprehension about Delhi's motives except the worry that undue

University Don on Ethnic

(Continued from page 1)

Primarily it is turning out to be a revolt against the traditional mode of socialisation of children and youth. We as a society used to plan out for our young ones almost everything from their infancy to the point of time they get their own first child. We decide on their education, what they should study, what profession they should take up, whom they should marry, how much of dowry they should get, where they should live and even how they should bring up their own children.

We were able to do all these on the assumption that we could, if they follow our norms, guarantee them a life of security. We are no more able to guarantee to our younger generation anything relating to their future—we are unable to guarantee them a place in the University, a job in a field they like, not even their lives. That is why they are going away from us. They reject our sense of values, for they do not ensure them of anything in society. And it looks that they do seem to reject the entire social system of which they are products.

Thus there is a snapping of the ties, a tearing of the bonds.

There is also another important change taking place in relation to the social equation. We have been regarding the ratio of educational achievement to the quantum of money earned. The proliferating confusions in the field of education, the effort on the part of the government to control employment by monitoring education and the avenues for it and the opening up of avenues where sheer physical labour is enough to ensure a handsome salary, much better than what could accrue from an employment in the professions, have

Jaffna News in Brief

The Train Service between Jaffna and Colombo which resumed after more than a month of disruption was again suspended from 27-10-85. The problem this time is that three members of the Railway minor staff were being held by an unknown gang who arrested them at Kilinochi on 24-10-85. When they were released, the trains were back on the rails.

Tamil Government Servants from Trincomalee who have been displaced after the Nilaveli operations, have withdrawn their earlier decision to report for work, because of the deterioration in the transport services. These offices have the Government Agent, Trincomalee to provide them transport with adequate security. On hearing from him, they will decide on the matter.

created a major change in social norms.

Besides these, there is also another change. In a traditional society age matters, for experience comes through age—the more aged one is the more experienced he is and therefore, he should be listened to. But now social experiences are sudden and new that age has nothing to do with it. In fact the elders have been spared of many of the experiences which the young now undergo and/or are threatened with, merely because they are young.

The ensuing gap is something more than a generation gap. It is a gap in social experiences, a gap in social relations.

All these are being telescoped into a society which has not been confronted with such problems of conflict for sometime, I would say, at least for the last two to three hundred years.

(to be continued)

procrastination on the part of Colombo may wear down the Indian side.

Prime Minister Rajiv has shown no inclination to pull the moderates' chestnuts out of the fire. He has not put pressure on the militants to call off the struggle unconditionally out of regard for the feelings of Tamil Nadu and all that he has impressed on the government of Sri Lanka after the failure of the Bhutan talks is the need to probe into the credibility of the security forces and to decide on a basis for fresh talks.

In the meanwhile, a contemporary Indian political writer commenting on the "Working Paper" says that in its broad framework it is not "a bad package" but much would depend on the Sri Lankan government's good faith and the negotiating skills of the Tamil leaders whether this could be transformed into a lasting political settlement. The writer suggests that India be made "a party to this accord".

These are the bits and pieces of our contemporary political mosaic.

Dr. J. H. Oldham said fifty years ago that "a recall to religion is a recall to politics". The Christian presence today at any point in the political life of the nation should take into account the cardinal principle that culture is a style of living compatible with "the grandeur of being human".